

Ministeriet, de kommercielle, konsulære paa den ene Side og de politiske paa den anden. Det kan let blive vanskeligt for Ministeren, naar han faar Referatet af alle Sager gennem den samme, at holde dem ude fra hianden og paa rette Maade sætte sig ind i den. Det er jo tidt saaledes, at den Mand, der overtager en Ministerportefeuille, ikke er, hvad jeg vil kalde en Mand af Faget, men er en Mand, der staar udenfor og i Begyndelsen maa sætte sig ind i en hel Del Sager, der ere ny for ham, og i det Øjeblik han — om jeg maa sige saaledes — har en Direktør som sin anden Samvittighed, kan Følgen let blive, at han ikke kommer saa nøje ind i de enkelte Sager, de enkelte Afdelinger og Grene, som Ministeriet beskæftiger sig med, som i det Øjeblik han har to Embedsmænd, der referere til ham. Jeg tror, at den, der staar i Spidsen for dette Ministerium, kan have lidt vanskeligt ved at holde sin egen Person helt udenfor Sagerne; man bliver næsten nødt til at tænke personlig over dem og kommer maaske derved let til at tro, at det, man synes passer bedst for en selv i Øjeblikket, er det eneste rigtige. Det er naturligvis ganske galt. Sagen skal ses fra begge Sider, og det har jeg ogsaa forsøgt at gøre. Men jeg er kommen til det Resultat, at jeg maa anse det for det heldigste at dele Ministeriet i to Departementer, saaledes som her er foreslaaet. Ligesom det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott), der jo ogsaa har prøvet i mange Aar at staa i Spidsen for Udenrigsministeriet, tror jeg, det vil være det heldigste at foretage Delingen.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen) omtalte Diplomatiets Betydning. I mine Bemærkninger før om Diplomatiets Betydning sigtede jeg til Indberetningerne, idet jeg mente, at man i vore Dage har saa mange Midler til at skaffe sig Indberetninger, at Diplomatiet ikke spiller den samme Rolle som i tidligere Tider, den Gang Diplomatiets Indberetninger omtrent vare det eneste Middel til at faa at vide, hvorledes den politiske Situation var i de andre Stater. Jeg maa netop fastholde, at en god diplomatisk Repræsentation i Udlandet er til stor Gavn for ethvert Land, og at det er enhver selvstændig Stats Pligt at sørge for, at den er saa god som muligt.

Hvad vor Repræsentation i Østerrig-Ungarn og Italien angaar, havde jeg i Kommissionen forbeholdt mig en Særstilling. Det var mig ganske overordentlig vanskeligt at gaa med til Forslaget om, at

man skulde slaa Posterne i Østerrig-Ungarn og Italien sammen. Som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds ganske rigtigt bemærkede, er der her Tale om to Stormagter, og det er vanskeligt at begynde med at nedlægge vore Poster hos Stormagterne. Det er altsaa heller ikke Slut, naar de to Poster ere slaaede sammen i en Person. Jeg havde megen Betænkelighed ved at gaa med til denne Ordning, og det var først, efter at der var fremført vægtige Grunde fra Medlemmer af Kommissionen, der maaske vare bedre inde i Sagerne end jeg, at jeg gav efter og indlod mig paa denne Ordning. I Folketinget er der gjort en Forandring i Forslagets Affattelse til det bedre, idet den Rang, som Repræsentanten har, nemlig som befuldmægtiget Minister, er bleven fastholdt i Stedet for som af Kommissionen foreslaaet, at det kun skulde være en Ministerresident.

Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds omtalte ogsaa Gebyrbestemmelserne, som maaske ikke fremtræde helt tydeligt. I Kommissionens Betænkning er det saaledes, at alle Gebyrer, som betales ved Gesandtskaberne, indgaa i Statskassen, hvorimod Fagkonsulerne beholde Gebyrerne for mundtlige Forhandlinger, Affattelse af Kontrakter, Ansøgninger og andre Dokumenter samt Halvdelen af Gebyrerne for Afskrifter og Oversættelser. Dernæst beholde de helt ud Gebyrerne for Embedsforretninger, der udføres udenfor Kontorerne og i en By, hvor Konsulatet ikke har Sæde. Jeg maa sige, at jeg som Regel er imod, at Embedsmænd oppebære Gebyr. Jeg tror, at det samme gælder her som Hovedregel, at det er bedst, naar de bortfalde. Men der er en Omstændighed, der gør, at det kan være heldigt, om disse enkelte Gebyrer blive oppebaarne af Embedsmændene selv, nemlig Hensynet til, at de i Udlandet levende danske maaske i enkelte Tilfælde vilde have vanskeligt ved at betale Gebyrerne, og Konsulerne vilde da med denne Ordning lettere kunne eftergive Gebyrerne i saadanne Tilfælde.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds omtalte Posten i Asien. Det er jo kun en Legationssekretærpost, der oprettes, og Legationssekretæren skal gøre Tjeneste under en anden Magts Gesandtskab. Der kan være en Del, der taler mod denne Ordning. Jeg holder ikke saa meget af, at en dansk Embedsmand skal tjene under en fremmed Embedsmand, og jeg vilde have ansat det for langt det bedste, om man havde kunnet oprette et selvstændigt dansk Gesandtskab, f. Eks. i Kina, hvad